

LIVIU CANGEOPOL

Imponderabil

jurnal spre capătul nopții

INTEGRAL

LIVIU CANGEOPOL
Imponderabil
jurnal spre capătul nopții

Colecția MEMORIA
Coperta: Stelian BIGAN

Ediție Digitală
ISBN 978-606-992-429-7

© INTEGRAL, 2022

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lidiei,
cu aceeași stăruință
în iubire

Exodul

Huruitul venea dinspre Sărărie, rostogolindu-se pe strada Brîndușa cu un tremur spasmodic, dislocînd pietrele din zidul întăriturilor ridicate împotriva surpărilor de primăvară, luînd la vale bucăți enorme de bordură și caldarîm precar, lășindu-se în curțile adiacente pe măsură ce cobora, cuprinzînd holurile de la intrarea în case, animînd pentru o clipă orice amintire prinsă în lucruri amorțite și reci cu un pocnet confident, pătrunzînd în sufragerii, ocupînd dormitoare și prelingîndu-se apoi în magazinele din fundul curții, zece mii de animale sălbatice al căror galop înpăimîntat scutura frunzele copacilor ca un uragan scăpat din cămașa de forță a tuturor predicțiilor, trepida geamurile ca-n noaptea cutremurului cel mare, îngheța inimile în scorbura pieptului fără a permite ochiului cea mai mică aluzie care să lămurească oroarea și să calmeze intelectul, asta înainte de-a ajunge în fundul văii, unde era de așteptat să se oprească într-un fel din respectul gravitației, dar nu și după ce marea aceea de deranj haotic începu să se prelingă la deal cu aceeași dezlănțuire, împotriva legilor firești ale vieții și ale morții, cînd nici o explicație nu mai putea sta în picioare, nici măcar în genunchi, alta decît clarificarea totală a sfîrșitului general, în care orice aberație devenea consimțirea unui destin deja adjudecat și neschimbător, pentru că lucrurile ajunseseră în preajma lui Dumnezeu, care e neclintit ca o stîncă.

Un vaier fără opreliște însoți pe toată durata cascada aceea prăvălitoare, cînd toate ființele de care ai uitat se apropie de tine și dorințele măcar o dată purtate prind chip doar pentru a le vedea

destrămate pentru totdeauna, căci mintea nu mai poate concepe un alt nivel de existență în care să-și transmute formulele cognitive și apucăturile narațiunii, una dintre ele fiind ciudățenia că ființa va încerca orice ca să se dea cu capul de ziduri cînd nu mai este deloc necesar, după ce, cînd încă se mai putea repara ceva, măcar în tiparul teoriei, a ignorat cu deplină abnegație toate avertizările, semnele, logica bunului simț și intuiția ereditară a cunoașterii trecute în nervi, așa cum lumina se stinge exact cînd ai nevoie mai mare să vezi treapta lipsă și se aprinde doar ca să te orbească pentru ultima oară.

Prima fază s-a încheiat cu pătura enormă a unui nor de praf căzut peste oraș. Cîteva gemete, o pisică traversînd grăbită strada Beldiceanu, nemișcare, tăcere mormîntală. Nu era ceva oribil, dar nimeni nu s-ar fi încumetat să hoinărească pe arterele cenușii pentru că oricine și-ar fi dat seama unde duc. Prin fereastra boțită a căsuței în care mă aflam, restaurantul *Trei salcîmi* părea un pachetot interbelic, dinspre care înotau cîntece vechi în premieră absolută. Am împins ușa mizerabilă, am intrat. Localul, o crîșmă puturoasă și sordidă, era de un lux uluitor, nu pentru acea zonă, unde orice bodegă de gară de cătun ar fi trecut drept *Four Seasons*, ci pentru orice plasament pămîntesc, cu bare de aur și ornamente de marmuri fără pereche, tejghea de fildeș masiv, scaune de salsa încheiate cu platină, covoare iraniene bătute în pietre prețioase, pahare din pianit și diamant roșu, tacîmuri Gorham din aur portocaliu, fețe de masă de Sevilla, din damasc și velur transparent.

Cum de știu toate aceste detalii?

N-am pus întrebarea cu glas rostit. Dar Cineva mi-a răspuns:

În prezența mea ai acces la toată informația. Trebuie doar să acționezi ordonat, ca să nu te sufoce. Ochii te ajută să rămîi concentrat pe ceea ce vezi, nu tinde să panoramezi într-o viteză mai mare decît poate procesa mintea! Să nu încerci vreo abstracție, căci sperietura va face să fi aruncat într-o cadă cu gheață!

Am întors capul spre masa dinspre care-mi vorbea, dar am realizat la timp că ar fi fost fatal să mă concentrez asupra imaginii pe care urma s-o văd, căci, potrivit modului de întrebuițare tocmai

expus, amănuntele m-ar fi strivit sub avalanșă. Am preferat să privesc aranjamentul de sticle din bar, concentrându-mă asupra sunetelor.

Ai vrut să vorbești cu mine!

Nu mă așteptam...

Închide ochii!

Te-am căutat ca să obțin permisiunea a ce vreau să împlinesc.

Bine, a zis.

Să-mi cer iertare, dacă voi greși cu ceva.

Ești iertat!

Și că vreau să mă ajuți în clipele de cumpănă.

Vei fi!

Am tras aer în piept, am deschis ochii, am împins ușa. Lumea mă aștepta cu brațele deschise. Nici n-ar fi avut de ales.

*

Un țipăt de pasăre neagră despică genunea nopții, eliberând o lumină incertă, de ceață densă. Se aud murmurul unui pîrîu apropiat, zăngănit de armuri, forănit cabalin. În spate, claxonul profund al unui camion de război. Cîteva duzini de soldați cu arma în mînă coboară în pripă de sub prelata murdară, bocănind pe caldarîmul umed. Bat doi pași de defilare, se opresc înaintea porții.

Deschide că te fărîm, entitate netrebnică! Sîntem poliția politică din toate timpurile! Stăpînitorii lumii! Nu ne temem de nimic! Supune-te sau spargem ușa!

Un scîrțîit greoi însoțește deschiderea unei uși uriașe de bronz. Tropotul pașilor cazoni se strecoară înăuntru. Mecanic, caricatural, rece. Nu se știe ce-a fost, dar n-a mai ieșit nimeni de-acolo. Dumnezeu i-a înghițit pe toți. După o vreme, liniștea risipește timid ceața de pe ziduri. O pasăre de zi se ridică în înalturi. Murmurul pîrîului își continuă cîntul. Ziua se arată frumoasă, dominată de albastrul cerului.

După linia apei se întinde un cîmp presărat cu movilițe. Sute, mii, zeci de mii, milioane de movilițe albe cu mîinile pe piept. Cadavre acoperite cu cenușă. Vor fi înviate cîndva, extrase din pacea

răscolită a sufletului, redată eternității. Filozofi, poeți și muzicieni, oameni simpli, de bun-simț. În spatele câmpului se întinde o pădure de foioase străbătută de poteci. În stînga, pe undeva, se bălăcește Oceanul. De jur-mprejur, în afara razei vizuale, o seamă de continente și de lumi. Epoci care vor fi aduse la mal.

Practic, am responsabilitatea de-a mă deplasa în orice direcție doresc, cu alaiul sutelor de siluete care mă așteaptă fără crîcnire în diferite locuri. Va trebui să le adun într-un singur ventricul, pentru exodul coerent spre Pămîntul Făgăduinței, sub auspiciile liberului arbitru și ale predestinării. Acesta, demn de reținut, va fi doar unul dintr-o mulțime de drumuri.

Drumul meu. Cartea mea. Inima mea.